

Daniels bok – nummer tjue

Daniel og Åpenbaringen: Avsløringen av det profetiske teppet om rikers oppgang og fall

Jeff Pippenger

2023-12-15

Søster White påpeker ofte at de profetiske lærdommene som det er nødvendig å forstå, fremstilles gjennom rikers oppgang og fall.

«Ut fra nasjoners oppgang og fall, slik det blir gjort klart i Daniels bok og i Åpenbaringen, må vi lære hvor verdiløs den blotte ytre og verdslige herlighet er. Babylon, med all sin makt og prakt, hvis make vår verden siden aldri har sett, — makt og prakt som for den tids mennesker syntes så fast og varig, — hvor fullstendig er det ikke blitt borte! Som «gressets blomst» er det gått til grunne. Jak. 1:10. Slik gikk det også med det medo-persiske riket og rikene Hellas og Roma. Og slik går alt til grunne som ikke har Gud til sin grunnvoll. Bare det som er knyttet til Hans hensikt og uttrykker Hans karakter, kan bestå. Hans prinsipper er det eneste faste vår verden kjenner.» Prophets and Kings, 548.

«Oppgang og fall» til de rikene som er framstilt i Daniels bok og Åpenbaringen, er hovedfokus i en korrekt tilnærming til studiet av profetien. Babylons fall er forebildet ved fallet til Nimrods Babel i 1. Mosebok kapittel elleve. Deretter, i Daniel kapittel fem, faller Babylon igjen. Pavemaktens historie om dens oppstigning til makt i året 538, og dens etterfølgende fall i 1798, er også et forbilde på Babylons endelige fall, for pavemakten er profetisk det åndelige Babylon. Pavemakten falt i 1798, og Åpenbaringen kapittel atten skisserer dens endelige fall. I Daniel kapittel elleve, vers førtifem, kommer pavemakten, der framstilt som kongen i nord, til sin ende uten noen til å hjelpe seg. Dette finner sted når nådetiden avsluttes, for vers førtifem i kapittel elleve og vers én i kapittel tolv framstiller den samme historien.

Og han skal oppslå sitt palasstelts telt mellom havene ved det herlige hellige berg; men han skal gå til grunne, og ingen skal hjelpe ham. Og på den tid skal Mikael stå fram, den store fyrsten som står som vern for ditt folks barn; og det skal komme en trengselstid som det ikke har vært maken til siden det fantes noe folkeslag og helt til den samme tid; og på den tid skal ditt folk bli frelst, hver den som finnes oppskrevet i boken. Daniel 11:45, 12:1.

Budskapet fra den andre engelen er bygd opp omkring det faktum at Babylon har falt to ganger. Det bokstavelige Babylon, representert ved Nimrod og Belsasar, falt to ganger, og det åndelige Babylon falt i 1798 og gjør det igjen når menneskenes nådetid avsluttes.

Og en annen engel fulgte etter og sa: Babylon er falt, er falt, den store by, fordi hun har fått alle folk til å drikke av vinen fra sin horskaps vredesbeger. Åpenbaringen 14:8.

Gjentakelsen av Babylons fall i den andre engel gir den profetiske begrunnelsen for å identifisere fordoblingen av ord og uttrykk i Skriftene som et symbol på de sammensatte budskapene fra den andre engel og Midnattsropet. Den stadfester også det prinsipp som Søster White har påpekt, om at

studiet av profetiene må bygge på oppgangen og fallet til de riker som er fremstilt i Daniels bok og Johannes' åpenbaring. Den illustrerer det konsept at for å forstå Babylons fall, må den som gransker profetiene føre sammen alle Babylons fall, «linje på linje», for å fastslå det rette profetiske budskap om Babylons endelige fall.

At Babylon faller to ganger i den annen engels budskap, bygger på den profetiske regel som fastslår at sannhet blir stadfestet ved vitnesbyrdet fra to vitner. Fordoblingen av Babylons fall innenfor budskapet representerer den profetiske metodologi som i Bibelen blir identifisert som senregnet. Denne hellige metodologi, som er senregnet, er anvendelsen av å føre ulike profetiske linjer sammen, «linje på linje». Når den benyttes av den som studerer profetiene, stadfester metodologien «budskapet» om senregnet. Senregnets budskap, som blir stadfestet gjennom anvendelsen av den hellige metodologi, blir deretter forkynt i de sammenslåtte profetiske historiene om den annen engel og Midnattsropet. Dette var sant i historien om den første engels bevegelse, og det er sant i dag, i historien om den tredje engels bevegelse.

Kapittel fire og fem i Daniels bok representerer den historiske linjen som omfatter Babylons oppkomst og begynnelse, representert ved Nebukadnesar i kapittel fire, og deretter Babylons fall og ende, representert ved Belsasar i kapittel fem. Sammen danner de én profetisk linje. Den profetiske linjen som frembringes av disse to kapitlene, skal legges over Daniel kapittel én til tre for å etablere budskapet om det sene regn.

De to kapitlene fremstiller Nebukadnesars fall og gjenoppreisning og Belsasars fall og ødeleggelse, og fremstiller derfor Babylons fall ved linjens begynnelse og slutt. Den profetiske linjen som de to kapitlene danner, er bygget opp omkring at Babylon faller, reiser seg og deretter faller igjen. Dette faktum alene identifiserer at disse to kapitlene representerer den annen engels budskap. De to kapitlene representerer historien om jorddyret i Åpenbaringen tretten, og i den historien blir den annen engels budskap og Midnattsropet forkynt to ganger.

Derfor vil vi, før vi begynner vår behandling av Daniels bok kapittel fire og fem, identifisere den hellige metodikken som er senregnet, og deretter, ved å anvende denne metodikken, vil vi identifisere senregnets budskap.

Et betydningsfullt veimerke i den første og den andre engels historie var den metodologien som er representert ved William Millers regler for profetisk tolkning. Disse reglene ble brukt av menn til å identifisere midnattsropets budskap, og dette budskapet var senregnets budskap for den historien. Et betydningsfullt veimerke i den tredje engels historie er den metodologien som er representert som «Profetiske nøkler». Disse reglene skal brukes i sammenheng med William Millers regler for å identifisere midnattsropets budskap i vår nåværende historie, og budskapet som nå blir etablert ved disse reglene, er de siste dagers senregnsbudskap. Millers regler representerer tidligregnet i jorddyrets profetiske historie, og disse reglene, sammen med «Profetiske nøkler», representerer senregnet i jorddyrets profetiske historie.

Senregnet er den metodologien som tas i bruk for å frambringe budskapet. Det finnes dem som blir bedratt fordi de søker senregnerfaringen uten først å søke budskapet som frambringer erfaringen. Kristenhetens pinsemenigheter er et tydelig eksempel på dette bedraget. Den samme typen

villfaren kurs står også til rådighet for dem som faktisk søker senregnsbudskalet, men nekter å søke den metodologien som identifiserer og stadfester senregnsbudskalet. Uten den rette metodologien kan det rette budskalet ikke identifiseres. Uten det rette budskalet er den rette erfaringen en umulighet.

Betydningen av dette bibelske faktum blir ikke erkjent av de fleste, for de har aldri overveid muligheten for at det finnes én rett måte å studere Bibelen på, og at det finnes mange gale måter å studere Bibelen på. Den gale måten å studere Bibelen på, den som langt oftere enn noen annen blir valgt, er å stole på andre menneskers meninger om hva Bibelen lærer. Dette er et så vanlig problem blant mennesker at hver kirke organiserer et system for å møte dette feilaktig oppfattede behovet hos sin hjord. Dette falske behovet frembringer det falske verk å etablere et system av ledere som blir identifisert som de åndelige ekspertene i bibelsk forståelse, som på korrekt vis skal lede den utrente hjordens forståelse. Bibelen beskriver riktignok et meget organisert system for en kirkes struktur, som omfatter eldste, profeter og lærere, men Bibelen godkjenner aldri den fordervelse av kirkelig organisering som frembringer et system av ledere som er ordinert til å fastslå hva som er og hva som ikke er sannhet, og deretter hvem som er og hvem som ikke er en kjetter.

Legg vinn på å stå din prøve for Gud, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, idet du rett deler sannhetens ord. 2 Timoteus 2:15.

En menighetsleder skal formane, irettesette, undervise og vokte mot falske læresetninger og dem som fremmer de falske læresetningene, men vi skal hver for oss «strebe etter å bli stående som prøvet for Gud» ved «rett å dele sannhetens ord». Når vi gjør dette, må vi kjenne den metode som Bibelen angir som den rette måten å dele sannhetens ord rett på. Jesajas bok fremsetter disse spørsmålene i sammenheng med sildigregnet, så det er der vi vil begynne.

På den dagen skal Herren med sitt harde og store og sterke sverd hemsøke Leviatan, den flyktende slange, ja Leviatan, den buktende slange; og han skal drepe dragen som er i havet. På den dagen skal dere synge om henne: En vingård med rød vin. Jeg, Herren, verner den; hvert øyeblikk vanner jeg den. For at ingen skal skade den, verner jeg den natt og dag. Harme er ikke i meg. Om noen ville sette torner og tistler opp mot meg i strid, da ville jeg gå løs på dem, jeg ville brenne dem opp alle sammen. Eller la ham gripe fatt i min styrke, så han kan slutte fred med meg; ja, fred med meg skal han slutte. I dager som kommer skal Jakob slå rot; Israel skal blomstre og skyte knopper og fylle jordens overflate med frukt. Har han slått ham slik som han slo dem som slo ham? Eller er han blitt drept slik som de er blitt drept som ble drept av ham? Med måte, da du drev det bort, gikk du i rette med det; han holdt sin sterke storm tilbake på østvindens dag. Derfor skal Jakobs misgjerning bli sonet, og dette er hele frukten av at hans synd blir tatt bort: når han gjør alle alterets steiner lik kalksteiner som er slått i stykker, skal Astarte-pælene og solstøttene ikke bli stående. For den befestede byen skal ligge øde, boligen skal være forlatt og etterlatt som en ørken; der skal kalven beite, der skal den legge seg ned og fortære dens grener. Når dens kvister er visnet, blir de brutt av; kvinnene kommer og tenner opp med dem. For det er et folk uten forstand; derfor vil han som har skapt dem, ikke forbarme seg over dem, og han som har formet dem, skal ikke vise dem nåde. Og det skal skje på den dagen at Herren skal treske ut fra elvens løp til Egypts bekk, og dere skal sankes inn én etter én, Israels barn. Og det skal skje på den dagen at det store horn skal støtes, og de skal komme

som var nær ved å gå til grunne i Assurs land, og de utstøtte i Egypts land, og de skal tilbe Herren på det hellige fjell i Jerusalem. Jesaja 27:1–13.

I de foregående artiklene har vi gjentatte ganger behandlet det «banner» som løftes opp for å kalle Guds andre barn ut av Babylon. Det siste verset i Jesajas kapittel tjuesju omtaler bannerets gjerning når det sier at «det skal støtes i den store basun, og de skal komme, de som holdt på å omkomme i Assurs land». Assur er et symbol på Babylon i de siste dager, og de som i verset hører advarselsbudskapet om å komme ut av Babylon, kommer og tilber sammen med dem som er fremstilt som de hundre og førtifire tusen, og som profetisk er plassert på «det hellige berg ved Jerusalem».

Verset sier: «Og det skal skje på den dag.» «Den dag», som er den dag da den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten kaller Guds andre barn ut av Babylon, danner rammen for hele kapitlet. Den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten roper ved søndagsloven, når skjøgen fra Tyrus blir husket.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd helt til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Åpenbaringen 18:4, 5.

Jesaja kapittel tjuesju begynner med å identifisere den samme dagen som kapitlet ender med, når det heter: «På den dagen skal Herren med sitt harde og store og sterke sverd hjemseke Leviatan, den hurtige slangen, ja Leviatan, den buktede slangen; og han skal drepe dragen som er i havet.»

Ved søndagsloven begynner Guds utøvende, gjengjeldende dom over dragens riker (De forente nasjoner), dyret (pavedømmet) og den falske profet (De forente stater). Ved søndagsloven styrtes den falske profet som det sjette rike i Bibelens profeti, og nasjonalt frafall frembringer nasjonal undergang. Søndagsloven er det punkt hvor Guds utøvende dommer begynner å falle over dragen, som er Satan (og hvis jordiske rike fremstilles som dragen), dyret og den falske profet. Det er en fremadskridende straff, som begynner ved søndagsloven. Begynnelsen og avslutningen av kapittel tjuesju i Jesaja er søndagsloven, og kapitlet fremstiller bestemte spørsmål som er direkte forbundet med den historien som leder frem til og følger etter søndagsloven.

Vi betrakter kapittel tjuesju, for det etablerer den profetiske rammen for kapittel tjueåtte og tjuei. I disse kapitlene vil vi finne definisjonen av det sene regn som en metodologi, noe som vil gjøre oss i stand til å forstå betydningen av å legge kapittel fire og fem i Daniel over kapittel én til tre i Daniel. Etter at Jesaja kapittel tjuesju har identifisert begynnelsen på den progressive straffen over dragens rike, nedtegner han at Guds folk i denne tidsperioden får befaling om å «synge for henne». Synge for hvem?

Svaret på hvem det skal synges til, finnes i sangens tittel, for de skal synge «en vingård med rød vin, som Herren vokter». Fortellingen om vingården er fortellingen om Guds folk, og den blir først omtalt av Jesaja i kapittel fem.

Nå vil jeg synge for min elskede en sang om min elskedes vingård. Min elskede hadde en vingård på en meget fruktbar høyde. Han gjerdet den inn og rensa den for steiner og plantet den med de edleste vinstokker; han bygde også et tårn midt i den og hogg ut en vinpresse der. Så ventet han at den skulle bære druer, men den bar villdruer. Og nå, Jerusalems innbyggere og Judas menn, døm, ber jeg dere, mellom meg og min vingård. Hva mer var det å gjøre for min vingård, som jeg ikke har gjort med den? Hvorfor bar den villdruer da jeg ventet at den skulle bære druer? Og nå, kom, jeg vil kunngjøre dere hva jeg vil gjøre med min vingård: Jeg vil ta bort gjerdet omkring den, så den blir avbeitet; og bryte ned muren omkring den, så den blir nedtrådt. Jeg vil gjøre den til ødemark; den skal ikke beskjæres eller hakkes, men tornekratt og tistler skal skyte opp. Jeg vil også befale skyene at de ikke lar regn falle på den. For vingården til Herren, herskarenes Gud, er Israels hus, og Judas menn er hans kjære plantning. Han ventet rett, men se, urett; rettferdighet, men se, nød. Jesaja 5:1–5.

I historien om søndagslovkrisen skal Guds folk synge vingårdens sang for Guds folk, for sangen sier: «Og nå, Jerusalems innbyggere og Judas menn, døm, ber jeg eder, mellom meg og min vingård.» Vingårdens sang er sangen som identifiserer tilsidesettelsen av et tidligere paktsfolk, mens Gud inngår pakt med dem som Peter sier «før i tiden ikke var et folk, men nå er Guds folk». Den viser at intet regn har falt over vingården, og identifiserer dermed Elias' gjerning, han som kommer i den tidsperioden, og som alene kan frembringe regn i den perioden. Vi vet at sangen handler om tilsidesettelsen av et paktsfolk, for vingårdens sang ble sunget av Kristus for det gamle Israel i den perioden da det gamle Israel ble satt til side, mens Gud samtidig inngikk pakt med det åndelige Israel.

Hør en annen lignelse: Det var en husherre som plantet en vingård og satte et gjerde rundt den og gravde en vinpresse i den og bygde et tårn, og leide den ut til vingårdsmenn og reiste til et land langt borte. Og da tiden for frukten nærmet seg, sendte han sine tjenere til vingårdsmennene for at de skulle få dens frukter. Men vingårdsmennene tok tjenerne hans, slo én, drepte en annen og steinet en tredje. Igjen sendte han andre tjenere, flere enn de første; og de gjorde det samme med dem. Men til sist sendte han sin sønn til dem og sa: De vil ha ærefrykt for min sønn. Men da vingårdsmennene så sønnen, sa de seg imellom: Dette er arvingen; kom, la oss drepe ham og ta arven hans. Og de grep ham, kastet ham ut av vingården og slo ham i hjel. Når så vingårdens herre kommer, hva vil han da gjøre med disse vingårdsmennene? De sier til ham: Han vil på det ynkeligste ødelegge disse onde menn og leie vingården ut til andre vingårdsmenn, som gir ham fruktene i deres tider. Jesus sier til dem: Har dere aldri lest i skriftene: Den stein som bygningsmennene forkastet, den er blitt hjørnesteinen; dette er Herrens verk, og det er underfullt i våre øyne? Derfor sier jeg dere: Guds rike skal bli tatt fra dere og gitt til et folk som bærer dets frukter. Og den som faller på denne stein, skal bli knust; men den som steinen faller på, ham skal den male til støv. Og da yppersteprestene og fariseerne hørte lignelsene hans, skjønte de at det var om dem han talte. Matteus 21:33–45.

Da Jesus sang sangen om Guds vingård for det gamle Israel, ble de så grepet av budskapets logikk og kraft at da Jesus spurte de kranglevorne jødene hva vingårdens herre ville gjøre med dem som slo Sønnen i hjel, kunne de ikke annet enn å gi det riktige svaret da de sa: «Han skal ødelegge disse onde menn på en ynkelig måte og leie ut vingården sin til andre vingårdsmenn, som skal gi ham

fruktene i deres tider.»

Jesus føyde deretter straks et nytt vers til sangen, da han sang om den forkastede steinen, og samlet deres svar med avslutningsstrofen da han sa: «Derfor sier jeg dere: Guds rike skal bli tatt fra dere og gitt til et folk som bærer dets frukter. Og den som faller på denne steinen, skal bli sønderbrutt; men den som steinen faller på, skal den knuse til støv.» Det å «knuse til støv» gjenlyder i Jesaja tjuesju, idet «alle alterets steiner gjøres som kalksteiner som slås i stykker; lundene og bildestøttene skal ikke bli stående». Begge er henvisninger til det gjenopplivningsverk som ble utført av Josjia, som symboliserte dem i de siste dager som gjenoppdager «de sju tider», hvilken er anstøtssteinen som knuser dem som nekter å finne den dyrebar.

På søndagslovens dag, slik den er fremstilt i Jesaja kapittel tjuesju, skal de som «før i tiden ikke var et folk», synge sangen om Herrens vingård med rød vin. Disse artiklene har ofte påpekt at det ikke finnes noe tredje budskap uten et første og et andre budskap. Søndagsloven er det tredje budskapet, og søndagslovens dag omfatter historien til det første og det andre budskapet. I Jesaja kapittel tjuesju identifiserer søndagsloven den perioden som er fremstilt i Daniel kapittel én, og deretter igjen i Daniel kapitlene én til tre. Profetisk identifiserer søndagslovens dag i kapittel tjuesju historien fra 11. september 2001, da det første budskapet ble gitt kraft, og frem til den snart kommende søndagsloven.

Vi vil fortsette vår betraktning av den sang som de gjenløste skal forkynne i tiden frem mot det punkt da Roms skjøge vil begynne å synge sin sang, i den neste artikkelen.

Og jeg så, og se, et Lam stod på Sions berg, og med ham hundre og førtifire tusen, som hadde hans Fars navn skrevet på sine panner. Og jeg hørte en røst fra himmelen, som røsten av mange vann og som røsten av sterk torden; og jeg hørte lyden av harpespillere som spilte på sine harper. Og de sang likesom en ny sang foran tronen og foran de fire livsvesener og de eldste; og ingen kunne lære den sangen uten de hundre og førtifire tusen, de som var kjøpt fra jorden. Dette er de som ikke ble gjort urene med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor enn det går. Disse er kjøpt ut fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Og i deres munn ble det ikke funnet svik; for de er uten lyte for Guds trone. Åpenbaringen 14:1–5.